

ע"פ 49576/02/19 - אלברט סעדייב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 49576-02-19 סעדייב נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט דאוד מאזן
המערער	אלברט סעדייב
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחדרה בתיק תת"ע 11636-01-19 מיום 4.2.19

פסק דין

1. בפני ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (להלן: "**בית משפט קמא**") שניתן ביום 4.2.19 בתיק תת"ע 11636-01-19.

2. לפני בית משפט קמא הונח כתב אישום כנגד המערער ובגדרו יוחס למערער עבירה של נהיגה ברכב כשרישיון הרכב פקע לתקופה העולה על 4 חודשים, בניגוד לסעיף 2 לפקודת התעבורה; וכן עבירה של נהיגה לאחר שרישיון הנהיגה שלו פקע מעל שנתיים מיום פקיעתו בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה.

על פי הנטען בכתב האישום ביום 1/12/18 בשעה 20:15, נהג המערער ברכבו כשתוקף רישיון הנהיגה שלו פקע ביום 27/4/2008 וחלפו למעלה משנתיים מיום פקיעת תוקפו וכן, באותו מועד נהג המערער כשרישיון הרכב פקע ביום 20/11/18 תקופה שאינה עולה על ארבעה חודשים.

הדין בבית משפט קמא;

3. המערער זומן לדין הקראה לתאריך 4.2.19 (הזמנה לדין נמסרה לו במעמד מסירת הדו"ח), על כך אין כל מחלוקת בין הצדדים, והמערער לא התייצב לדין הקבוע בעניינו.

4. בהעדר הופעה מטעם המערער, בית משפט קמא נתן פסק דין בהעדרו, בגדרו הורשע המערער

בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום והוטלו עליו העונשים הבאים:

תשלום קנס בסך 1,500 ₪; פסילה בפועל מלנהוג ו/או מלקבל רישיון נהיגה לתקופה של **24 חודשים בפועל**; וכן פסילת הנאשם מלנהוג ו/או לקבל רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים על תנאי למשך 3 שנים.

נימוקי הערעור:

5. המערער לא הגיש בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו והגיש ערעור על פסק הדין.
6. המערער לא מיוצג, ובפתח הדיון ביום 27.2.19 ציין המערער שהערעור הוא על חומרת העונש בלבד כאשר הוא מציין שהוא מודה שהרישיון שלו לא היה בתוקף בזמן הנהיגה.
7. המערער ציין בהודעת הערעור מטעמו כי הסיבה לכך שלא חידש את רישיון הנהיגה נובעת מהגבלות שהוטלו עליו בגין חובות בהוצל"פ ורק ביום 30.1.19 קיבל צו כינוס במסגרת הליך פש"ר המבטל את כל הגבלות שהוטלו עליו. עוד הוסיף וציין המערער כי הוא עצמאי וזקוק לרישיון הנהיגה כדי להתפרנס וביקש להקל עליו את העונש ובפרט בשל נסיבותיו האישיות והעובדה כי בניו זקוקים לטיפול, והוא יצטרך להסיעם ברכב ולכן הרישיון נחוץ לו רק בשל צרכי פרנסה אלא גם לצורך הסעת ילדיו לטיפול רפואי.
8. המשיבה ביקשה לדחות את הערעור תוך שהיא מציינת שלחובת המערער עבר פלילי ותעבורתי לא מבוטל כשנגדו קיימות 30 הרשעות תעבורה קודמות ופסק דינו של בית משפט קמא הוא פסק דין מקל שכן בעבירות דומות בית המשפט הטיל עונש מאסר בפועל ותקופת פסילה למספר שנים. המדינה הייתה הגונה כאשר נציג מטעמה הסתפק בעונשים שהוטלו ובשל אי התייצבות המערער לא עתרו למאסר בפועל.

הכרעה:

9. ככלל אין ערכאת הערעור נוטה להתערב בענישה שנגזרה בידי הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים בהם נתגלתה טעות מהותית או שעה שהעונש חורג בצורה קיצונית ממדיניות הענישה הנהוגה והמקובלת. נפסק לדוגמא נפסק לדוגמא בע"פ 7190/15 **מדינת ישראל נ' סלוצקי** (5.7.16) -

"ככלל, תימנע ערכאת הערעור מלהתערב בעונש שהשיתה הערכאה הדיונית על נאשם, כל עוד לא נפלה טעות בולטת בגזר הדין או חריגה באופן מובהק מרף הענישה הנהוג בנסיבות דומות [...]"

10. בית משפט קמא גזר את עונשו של העורר שלא בפניו ושלל את רישיונו לתקופה משמעותית, תוך כדי

ציון שהעונש שהוטל נופל בגדר מתחם הענישה המקובל, מבלי לפרט בגוף גזר דינו מה מתחם העונש ההולם את העבירות שהורשע בהן המערער.

11. עבירה של נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה תקף, ביחס למי שהוא כשיר לנהוג, היה ברשותו רישיון נהיגה בעבר ולא חידשו, איננה נכללת בעבירות התוספת הראשונה לפקודה ואיננה מבין העבירות בהן קיימת חובת פסילה. יחד עם זאת, לא ניתן להקל ראש במי הנוטל חרות לעצמו וממשיך לנהוג, אף שרישיונו פקע

12. בעפ"ת (מחוזי נצרת) 39803-04-15 **עומר נ' מדינת ישראל** (20.9.15), סקר בת משפט שם בצורה מפורטת את מתחם העונש ההולם את העבירות המיוחסות למערער בכתב האישום ומציין את השיקולים והנסיבות המעצבים את מתחם העונש באומרו:

"מסקירת הפסיקה לעיל, ועוד פסיקה רחבה ומגוונת לה נזקקתי בבואי להכריע בגורל הליך זה, עולה כי הוטלו עונשים של פסילה בפועל ומשך התקופה תלוי במגוון נתונים, כגון; עברו התעבורתי של אותו נאשם ספציפי ומשך התקופה בה היה ללא רישיון נהיגה תקף ועוד מנעד רחב של שיקולים."

בית המשפט אישר עונש פסילה בפועל של שישה חודשים לנהג שנהג ברכב כשרישיונו פקע לפני חמש שנים וללא ביטוח, תוך כדי ביטול עונש מאסר בפועל שהושת עליו.

11. בעפ"ת 24931-04-11 (נצרת) **הייב נ' מ"י**, הוטלו 10 חודשי פסילה בפועל על נהג שלא היה לו כלל רישיון נהיגה בעברו (עבירה הנכנסת לגדר התוספת הראשונה לפקודת התעבורה) ולא במי שהוכשר לנהוג ולא חידש רישיונו מסיבה כלשהיא.

12. בעפ"ת (מרכז) 11468-06-11 **גאנץ נ' מ"י**, (שם קבע בית המשפט המחוזי העונש הראוי בגין העבירה הנדונה נע בין 3 ל - 9 חודשי פסילה בפועל, הכל תלוי בנסיבות, מיהות העבריין, עברו התעבורתי וכיו"צב),

13. בעפ"ת (חיפה) 42388-11-10 **טל רונן נ' מדינת ישראל**, במסגרתו נדחה ערעור על גזר דין אשר ניתן בהעדר לפיו הושתו על המערער עונשים של קנס בסך 1200 ₪, 4 חודשי פסילה בפועל ו- 4 חודשי פסילה על תנאי. הנאשם שם הורשע בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה כאשר רישיונו פקע 6 שנים טרם ביצוע העבירה. לחובתו עבר פלילי עשיר. בית המשפט המחוזי ציין, כי אין לומר כי העונש חורג במידה קיצונית וסוטה מרמת הענישה המקובלת דבר שמצדיק התערבות ערכאת הערעור והקלה בעונש.

במסגרת רע"פ 1973/13 **אסד חסן נ' מדינת ישראל**, נדחתה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, במסגרתו הורשע המערער בביצוע עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה כאשר רישיונו פקע תקופה של למעלה מ- 10 שנים. שם אושר עונש של 1500 ₪ קנס; פסילה בפועל לתקופה של 12 חודשים, פסילה על תנאי לתקופה של 4 חודשים; 45 ימי מאסר בפועל וכן, 5 חודשי מאסר על תנאי.

במסגרת עפ"ת 13267-07-11 **יסמין אלימלך נ' מדינת ישראל**, כב' השופטת אסתר הלמן מבית המשפט המחוזי בנצרת הקלה בעונש הפסילה בפועל אשר הוטל על המערער והפחיתה את תקופת הפסילה מתקופה של 15 חודשים ל- 9 חודשי פסילה. באותו מקרה, הורשעה המערער בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף כאשר העבירה בוצעה ב- 2.2.11 והרישיון פקע ב- 1.7.02. המערער צירפה תיק נוסף אשר ייחס לה את אותה עבירה.

14. בחינת פסקי הדין הנ"ל הביאה אותי לכלל מסקנה כי העונש שהוטל על המערער חורג מרף הענישה הנוהג במידה המצדיקה התערבות של ערכאת הערעור, וזאת בהתחשב בנסיבותיו האישיות של המערער כפי שנפרסו בפני (לא הובאו בפני הערכאה המבררת), עברו התעברותי לרבות ביצוע עבירה דומה בשנת 2011. כללתי בשיקולי את העובדה שאין המדובר במעידה אחת מאותו סוג, עם זאת **תקופת הפסילה בפועל** שהוטלה על המערער הינה חמורה במידה המצדיקה התערבותה של ערכאת הערעור.

15. בשקלול הנתונים הרלוונטיים, נסיבות המערער, תקופת הפקיעה, עברו התעברותי בכלל ועברו בעבירות זהות, אני מקבל את הערעור במובן זה שתקופת הפסילה בפועל תועמד על **9 חודשים במקום 24 חודשים**, ויתר רכיבי הענישה - יישארו על כנם.

לשלוח לצדדים.

ניתן היום, כ"ז אדר א' תשע"ט, 04 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.